

Sarapidem hominum vitam gubernare dicit orator et illi esse omnes virtutes quas singulis diis singuli populi tribuere soleant: illum a quibusdam invocari ut Iovem, maria et ventos regere ut Neptunum, inferorum regem esse ut Plutonem; οὐ μόνον δὲ τὰς ἐν τῇ γῆ πάσας ἔχει δυνάμεις οὗτος εἰς ὧν καθ' ἑκάστην, οὐδ' ὅσπερ ἄλλος ἄλλη τέτακται θεός, οὐδὲ κατὰ τὸν Ὅμηρον κλῆρον † τριῶν μοῖραν ἔλαχε λαβῶν, ὡς τὸν Δία καὶ τὸν Ποσειδῶ καὶ τὸν Πλούτωνα ἐκεῖνος ἔφη διαλαχεῖν, ἀλλὰ καὶ ἐν θαλάττῃ μέγας οὗτος ὁ θεός... Quae omnia praedicantur etiam de Iside, ut videtur, in P. S. I. 844 (E. Heitsch, *Die Gr. Dichterfr. d. Kaiserzeit* I², n. XLVIII, p. 105).

Ut Aristidis locum intellegas, cf. Hom. *Il.* XV, 189:

τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται, ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς·
ἦτοι ἐγὼν ἔλαχον πολὴν ἅλα ναίμεν αἰεὶ
παλλομένων, Ἄιδης δ' ἔλαχε ζῶφρον ἠεροέοντα,
Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανὸν εὐρὸν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσι.

Sed oratoris sermo corruptela laborare visus est Wilamowitzio et Keilio, qui crucem signavit et in apparatu critico subscripsit: „*τριῶν μοῖραν* corrupta; aut (τῶν) *τριῶν* aut, quod Wil., *τριῶν* delendum“. Sed cur *λαβῶν*? Nonne inutile? Potius desideres *ἔλαβε λαχῶν*: „secundum illam Homeri sortitionem trium rerum portionem sorte nactus est“. Pro *λαβῶν* legendum esse puto *βαλῶν*: „portionem nactus est sorte educta“. Uterior quidem est sermo; nam in notione sortiendi scriptor commoratur, sicut etiam Homerus, apud quem praeter *ἔλαχον*, ter repetitum, occurrit *παλλομένων*. Frequens est *κλῆρον πάλλειν* vel *κλήρω πάλλεσθαι* vel absolute *πάλλειν* vel *πάλλεσθαι* sive *κλῆρον βάλλειν* vel *βάλλεσθαι*. Hic *ἔλαχε βαλῶν* idem esse mihi videtur ac *πάλλω* vel *κλήρω ἔλαχεν*: cf. Herdt. 4,94 τὸν πάλλω λαχόντα, Aesch. *Tb.* 55 πάλλω λαχόν, iam in Hom. *Il.* 23, 862 κλήρω λάχεν, 24, 400. Facillima autem est litterarum transmutatio in verbis *βαλῶν* et *λαβῶν*, cuius rei multa possunt exempla proferri, sed unum mihi esse satis videtur: Men. *Dysc.* 43 παραλαβοντ' pap. pro παραβαλοντ'.

Si quis vero *κλῆρον* coniungere velit cum *βαλῶν*, ordine verborum non vetabitur, qui in hac oratione, ut in prooemio monet auctor ipse, se magis solito ad genus poeticum accomodat. Vide, sis, in hac eadem oratione § 16 ἀλλ' Ὅμηρος <μὲν> δέκα γλώττας καὶ δέκα στόματα οὐκ ἂν φησιν οἷός τ' εἶναι λαβῶν τὸν τῶν νεῶν ἀοιδμὸν εἰπεῖν ὅσαι τοῖς Ἀχαιοῖς εἰποντο. Sed tibi corrigendum erit κατὰ τὸν Ὅμηρον in καθ' Ὅμηρον; qua re servanda codicum lectio κατὰ τὸν Ὅμηρον κλῆρον nec difficile est simul audiri *κλῆρον βαλῶν*. Quod attinet autem ad verba *τριῶν μοῖραν* nihil mutandum esse puto. Nam si opus esset articulo ante *τριῶν*, etiam ante *μοῖραν* desideraretur: τῶν τριῶν τὴν μοῖραν „illorum trium regnorum suam partem“. Sed illud non definite dictum est, quod italice dici potest: „ottenne in sorte una parte di tre“.